

Otevírání cest 2021

aneb

... i v těžké době se dá vyjet...

Otevírání cest

28.3. 2021

Aneb jak je zase všechno špatně – uzavřené okresy, trvající pandemie, neskutečná čísla o pandemii (no, moc jim nevěřím), počasí na prd, technika stávkuje, generální oprava, nebo spíš repase, Mašinky...

Máme novou dušičku!!!! Tedy skoro. Jmenuje se Jirka, nasměroval jej Kachna a zdá se být myšlenkou a provedením Hells nadšen. Srdnatě se hlásí k nejbližšímu výjezdu. Veliká nádhera.

Aha, hmm, jo, jasně, čekal jsem to. Ale ne takhle pitomě. Jirka nepojede. Ne, nepatří k těm nadšencům do prvního data odjezdu. Sklátil ho Covid. A podle toho, co říkal Kachna, tak nějak super blbě. Krucinál!!! Až chytím toho hajzla, co ten virus vypustil, má se na co těšit. A bude ho to hodně bolet. A dlouho!!!! Požádal jsem Kachnu, že až bude s Jirkou komunikovat, aby ho ode mě pozdravoval, a že přeje brzké uzdravení.

Jinak co se týká mě, já prostě jedu. Akorát jsem si nadělal haldu potíží s Mašinkou (výpravním kolem), takže musím na Elektrice (elektrokolo, které používám na přesuny po Praze. Zejména do práce. Pro zajímavost, jak nám práce ubírá nejen životní čas, ale také nás nutí zbytečně cestovat, k dnešku má najeto 19 000 km. V provozu je 5 let a používám jej od března do listopadu každý rok).

Dostal jsem nesmyslný nápad, že Mašinku repasuji. No, nesmyslný, spousta pomocných věcí nefunguje, špatně řadí a poslední dobou nějak hůř sedí na silnici a má i různé jiné drobné neduhy. Nakoupil jsem spoustu věcí, některé jsem rovnou namontoval, jiné čekají na úpravu paluby. A když jsem se do toho chtěl pustit, odpadl jsem na rýmičku. Takovou tu, co touhle dobou mívám každý rok. A tři neděle v čudu. Samozřejmě! To panáček né jako ostatní, pěkně si pořídí Covid, ale pěkně konzervativně se držet osvědčených horních cest dýchacích. A to bez jakýchkoliv známek Covidu. Mají se na mysli testy. Ale ještě před odpadnutím jsem Mašinku porozebral a odnesl přední kolo do servisu. Potřebuju nový generátor, vyměnit výplet, vyměnit brzdový kotouč, zkontrolovat ráfek a přezout. A jak tak v této praštěné době dodavatelé spíš nedodávají než ano, přední kolo je pořád v servisu, je rozpletené, nejsou dráty a není generátor. Veliká krása. No a teď se musím

hodně starat o Mladého pána (3 roky) a nemám čas pokračovat na palubě. Tu jsem z velké části neopravitelně rozebral. Takže tam ve sklepě stojí vrak bez předního kola, bez přední části paluby odkud vyvěrá a visí do prostoru chumel drátů. Velmi neveselý pohled. Elektriku (elektrokolo) chci taky repasovat, ale naštěstí nemám rozmyšleno, co s celou přidí, tak jsem ještě ani nezačal, čímž mám aspoň jeden jízdy schopný stroj.

Po zdržení s rýmíčkou rekonstrukce Mašinky pokračuje. Teda netušil jsem, jak moc je poškozená. Není divu, za rok bude plnoletá a zatím se všechny závady, i ty větší, prováděly za pochodu a vlastně záplatováním. Během rozebírání elektriky jsem si ve zprávách z výprav našel, že různé části rozvodů celkem 3x vyhořely a oprava proběhla tak, že se našly dráty, které vodí a nemají svody, ty se i nadále používaly, přerušené, zkratované, spálené, či jinak poškozené byly nahrazeny novými, ale staré se kvůli složitosti nevyndávaly. Takže všechny svazky musím udělat znovu. Ale ono je to vlastně jedno, protože měním celou koncepci elektroinstalace, takže bych novým svazkům stejně neutekl. Tím, že nám pokročily technologie, technika se zmenšila, zchytřela, snížily se energetické nároky a sjednotilo se napájení na 5 V to přímo vybízí k tomu jít s dobou.

Stejně je to s mechanikou a konstrukcí. Díky změně koncepce elektriky už nebudou potřeba baterie dvě, ale jen jedna a navíc jinde. Tak jsem se pustil do demontáže krabic z pod zadního nosiče. A našel jsem dávno zapomenuté události. Třeba to, že se nosič celkem 7x opravoval, z toho 5x svářečkou. Navíc je to předpotopní vzor, na kterém nejsou spousty vychytávek, které na pozdějších vzorech již jsou. Také byla upravována jeho výška. Prostě uzrál na výměnu. Tedy nakoupit ocelovou kulatinu a nechat svařit nový. Jen jsem zvědav, kdy půjde nakoupit kulatina. Pořád platí, že kromě potravin a nějakých drobných vyjímek jsou všechny obchody a služby uzavřeny.

Co se týká paluby, zůstává pouze její úchyt k představci. Spodní kryt byl rozlomený následkem bočního nárazu, když jsem na Kokořině v aleji u jeskyně vjel do nástrahy a paluba dostala přímý zásah na boční stranu vymrštěným kmenem, horní část je jak po nájezdu červotoče, díky mnoha úpravám a vylepšováním, oba boční kryty jsou různě zohýbány a jeden natržen, štít paluby už dávno není pravidelná kruhová výseč, a uvnitř v palubě to vypadá jak po střední havárii kosmické lodě v americkém filmu.

V tomto okamžiku už mám předběžně namontován dolní kryt, který je zároveň nosičem vypínačů a konektorů. Předběžně proto, že musím palubu sestavit celou, všechno spasovat, zase to rozebrat a natřít. Teprve potom osadit, namontovat, zapojit a oživit. Ale až to bude, tak to bude něco! Tedy pokud si změn vůbec někdo všimne. Tvar a velikost mi vyhovovaly, a tak se snažím, aby vše vypadalo téměř stejně.

Tohle všechno + to, že se nedá jednoduše jít a nakoupit chybějící věci, rekonstrukci značně protahuje. A vypadá to, že budu rád, když na Mašince vyjedu na Expedici. Tedy pokud nějaká, díky idiotským nařízením vlády, bude.

Další obrovskou brzdou je Mladý pán. Neustále mi musí pomáhat. Velice ho to baví, je šťastnej, ano, velmi šikovnej, k čemu se postaví, to mu jde, ale než mu daný úkon ukážu, vysvětlím a následně udělám s ním, uplyne téměř trojnásobek času, než když danou věc provedu sám. Například novou schránku na baterii na přední nosič jsme vyráběli celé dopoledne. Sám bych ji měl maximálně za hodinu. Zvláště teď, když mám půjčené pákové nůžky na plech a ohýbačku. Ale musí to tak být, protože v době, kdy se my věnujeme chlapským věcem, moje ctěná a nejužasnější buď spí, nebo hákuje na počítači. Obě činnosti jsou za přítomnosti Mladého pána nerealizovatelné.

A takhle tady žijem... Posraná pandemie!!!

Z elektro součástek už mám všechno nakoupeno (sláva zásilkovým službám) a teď vyrábím a montuju až mě moje čtyřpětina nenávidí a Mladý pán miluje 😊. Furt pracuje se mnou. Už máme hotový horní nosník paluby a od včerejška děláme na schránce na telefon. Ten bude trvale bydlet na palubě, bude obtížně vyndavatelný, zejména pro lapky a zloděje, a má sloužit hlavně jako navigace. Kvůli tomu jsem ho levně koupil. Dříve jsem míval Garminskou navigaci, ale kupovat dnes takto úzce specializované zařízení je trochu anachronizmus. Zatímco navigace při stejné velikosti a nárokcům na napájení umí jen navigovat, a to ještě s různými omezeními, dnešní telefon umí, na co si vzpomenete a k tomu jako návdavek navigovat. Ale také zpracovávat navigační a jiné údaje z cesty, které se snadno přeposílají do jiných zařízení. Nehledě na to, že trasu si v klidu připravím na velkém počítači a pak stačí uložit a na telefonu otevřít. Nikde žádné připojování přes kabely, nebo přenášení dat pomocí SD karty a podobně. Také se na něm dá celkem pohodlně během cesty pořizovat písemný záznam událostí jako podklad ke zprávě z výpravy. No, nekupte to.

Dneska chci, abychom popracovali na svislém krytu zadního oblouku paluby. Na rozdíl od minulé verze se při opravách, hlavně na cestách, nebude nic sundávat odkládat a ztrácet. Všechno bude na pantech otevírací a odklápěcí. Navzdory tomu bude paluba asi o třetinu lehčí než ta stávající.

Teď, když už mám zase vizi, jde to samo. Špatně bylo, že jsem se od začátku pokoušel zachránit co nejvíc ze stávajících dílů a zařízení. A nejhorší ze všeho bylo vymyslet schránku na telefon tak, aby byly splněny všechny požadavky. O neuloupitelnosti jsem se zmínil. Také musí být chráněn před vedrem, zimou, sněhem, deštěm, mechanickým poškozením a poškozením při transportu, třeba vlakem. A ještě musí umět zneviditelnění. Ty poslední dvě správy plechový odklápěcí kryt. A jako protiklad první podmínce musí být pro

mě snadno vyjmutelný. A také po celou dobu pobytu na palubě bude připojen k nabíjecímu konektoru. Takže asi začíná být pochopitelné, že celá stavba nové paluby vázla právě na tomto dílu. Od něj se odvíjí celková výška paluby, a tedy výška všech bočních krytů, ale také přední části s přístroji a ovládáním. Díky tomu, že je schránka před dokončením, rozměry už znám, a tak můžu pokračovat na svislých krytech.

Takže – ano, pěkně se to rozeběhlo, jen mám málo času. Pracovat s Mladým pánem můžeme jen od mého příchodu z práce do večere. Pak běží režim krmení divé zvěře, očista zvěře od pilin, špon, rzi, šmíru a ostatních lahůdek, a na závěr zahánění do ohrad. A pak toho mám tak dost, že většinou nedokoukám hlavní večerní film, a nazdar... 😊

Nicméně už se těším až na tom vyjedu. Je velká šance, že to zas bude řadit, pěkně držet na silnici a projetých kilometrů bude víc než oprav. A třeba do té doby otevřou okresy...

A Mladý pán? Pomocť se fakt snaží. Ale jak mu to nejde, o to víc a pečlivěji se snaží a tím se to velmi zdržuje. Neztěžuju si na jeho pomoc. Baví ho to a tváří se při tom důležitě. Nepříjemná je ztráta času.

Jinak zítra opravdu vyjíždíme. Nepředpokládám účast žádného cizince. Tedy osobu z jiného okresu (ještě že těm vládním kreténům neprošel hovězí nápad uzavřít městské části). Takže to vypadá, že vyjedeme v hojném počtu 2.

Tak jsme vyjeli. Ne v sobotu, ale v neděli. A ne dva, ale jeden. A tak jsem to pojal jako jízdu seřizovací, opravovací a test navigace. I Električka totiž potřebuje údržbu po zimě.

Opravy a seřízení se hlavně týkaly brzd, řazení a vůbec mechaniky a byly rychle provedeny a ukončeny. A pak navigace.

V mapách CZ udělali úpravu, že jsou tam vidět hranice okresů. A tak jsem zadal, že chci do Klánovic na hranici Prahy, za níž jsou Úvaly, na horském kole, tak abych nepřekročil hranice Prahy, a nazpátek podél trati do Dolních Počernic k Počernickému rybníku a pak domů. A přesně jak to naplánoval automat jsem cestu následoval. Samozřejmě mě tahal po všech čertech (tak pitomě a nesmyslně, a hlavně zdlouhavě bych nikdy nejel) a samozřejmě, že jsem z hranic Prahy vybočil. Asi na 200 metrů kousek za Sibřinou. Pravdou je, že se v těch místech jinudy jet nedá. Přírodou to nejde, protože je všechno rozmáčené, polní, či lesní cesta tu žádná není a silnice jen tato. A samozřejmě tam byli policajti a užívali si sběr cyklistů. Po této jediné silnici totiž vedou hned dvě cyklotrasy. A samozřejmě tu upaluje jeden cyklista za druhým. Celou naši kolonu zastavili a začali kontrolovat. Bylo nás tak ke dvaceti.

Rozdělili nás na místní (4ks), ti byli propuštěni, (a hned za 100 metrů vjeli do okresu Praha) a na nás, nepřátele státu, nedodržující nařízení vlády. Pak k nám, asi velitel, vedl učenou řeč. Velmi dlouhou, nesmyslnou a z velké části nepravdivou. S kolegou, vedle stojícím, jsme se shodli na tom, že jediným cílem bylo nás záměrně zdržovat. Pan velitel buď sám někdy jezdil, nebo to měl z dobře informovaných zdrojů, že cyklistu nejvíc otráví to, že někde stojí a čeká z ne vlastní vůle. Pan velitel nejspíš pochopil, že pokutovat nemá smysl, protože, jak jsem se, tak letmo rozhlédl, kromě mě jsou tu všichni na strojích a ve výstroji, která by cenou převyšovala cenu policejního vozu. Tito jedinci by nejspíš sáhli do kapsičky pro kartu, udělalo by to pííííp, a tím by pro daného jedince vše skončilo jako rychle zapomenutá záležitost. Ale tím, že bude zdržovat nesmyslným vyprávěním o počtu nakažených a zemřelých a našich rodinách, které ohrožujeme tím, že se přes zákaz vydáváme za hranice okresů, nasere tyto jedince nejvíc.

Pak nás všechny pustil dál. Připadalo mi to úsměvné, protože po pár stovkách metrů jsem vjel do Klánovického lesa. A od tohoto okamžiku jsem jel krokem i pomaleji. Tolik lidí jsem naposled viděl na Václaváku před pandemií. Respirátory? Roušky? Seš blázen? Nikdo! K mému štěstí les slušně znám, a tak jsem se vydal méně frekventovanými cestičkami. To bylo o poznání lepší. Nevýhoda byla v mokřem a podmáčeném terénu.

Po poledni jsem zastavil u opuštěného altánku a pustil se do rohlíků se salámem (a snil o hospodě se smažákem a tatarkou), upíjel z termosky čaj s rumem (a promítal si, jak na stole vedle gáblíku stojí krýgl s pivičkem). Po chvíli u mě zastavil človíček tak v mém věku, dovolil se, přisedl a začal vyprávět. Taky jezdí, ale jen na lehko. Na těžko jen když jede s manželkou, a to těžko je jen u srdce, protože si nemůže užít jízdu tak jak to jemu vyhovuje. Pěkně povídal, dokonce i zahraničních zájezdech, třeba jak byli v šestadevadesátém v Holandsku v Den Oeveru, kde potkali nějaké Čechy, holku a dva kluky, ale teda jak ti byli naloženi... Šestadevadesátej? Den Oever? Holka a dva kluci pořádně naloženi? Že by Blanka, malej Michal a já? Teda to by byla fakt náhoda ...

No a pak jsem jel domů. Mezi tím mi však zhasl telefon s navigací. Ano, je-li v provozu navigace, žere jak uzávěru zbavenej. Ale až tak? Ráno 100 % a teď (12:30) 0 %? Je to nějaký divný. Ano, může to souviset s aktualizací telefonu, která proběhla před čtyřmi dny. Od té doby jsem z něj nešťastnej. Všechno vypadá jinak, spousta věcí i jinak funguje, haldu věcí hledám a nevím jak vypnout aplikace běžící na pozadí. Nemůžu najít kde se to dělá. Takže je možné, že ta spotřeba souvisí s tím, že na pozadí běží spousta kravin. Ale stejně, jak to, že jej neudržela palubní síť? Pravda, na tomhle kole je dost chatrná a má za úkol na krátkých vzdálenostech tu a tam svítit, nějaký ten

blinkr a brzdová světla. Tomu odpovídá kapacita akumulátoru. Ale stejně je to divný. Jak to, že to neudržel generátor?

Jasně, že neudržel. Našel jsem jej, kterak je z něho odpojen konektor. Aha, zřejmě výsledek srdnaté pomoci Mladého pána 🤖. Zapojil jsem jej a hle jaká proměna! Najednou telefon pípl a blikl a začal nabíjet. Po deseti minutách jízdy má 7 % a tedy jde zapnout. Po dalších 15ti minutách 11% a jde spustit navigace. Pravda, nepotřebuju ji, protože jedu po jedné z návratovek od východu. Vedl jsem nás tudy velmi mnoho krát. Jde podél trati, není kam uhnout a dá se po ní dostat přes Běchovice do Dolních Počernic. Mě však zajímá, co tady vymyslel automat. Aha, nic převratného. A až domů se vlastně nic nepříhodilo. Jelo se slušně a až někde kolem křižovatky Českobrodská – Nedokončená začalo foukat proti. Nevadí na to jsem vybaven. Akorát sil už nemám na rozdávání, jsem otláčen, trochu mě pobolívají ruce, nechtějí se mi pohybovat klouby od zápěstí ke konečkům prstů a vůbec. A tak jsem potupně zapnul trakční elektriku a nechal si pomocníkem na stupni jedna pomáhat v jízdě. Sice mi to způsobuje nesouhlas s tímto stavem, ale divme se, že? Od půlky září, kdy proběhla poslední výprava, do teď, jsem ještě párkrát před zimou jel na kole do práce, a od té doby nic.

Po dojezdu (14:30) horká vana a lehký odpočinek na pohovce (probudil jsem se úplně rozlámán a totálně unaven v 19:30), lehká večeře, další díl seriálu Zločiny velké Prahy a úplné, hluboké bezvědomí. Teda to jsem dopad....

Tak tolik letošní první výjezd. Hrůza!

Technická data:

Z tohoto výjezdu je nemá smysl zaznamenávat. Snad jen celková kilometráž: 51,3 km.

A příští výprava se jmenuje Velikonoce, navzdory tomu, že je plánována tři neděle po nich.

Dig.

© Hell's Tour_{club} 2021
Dig
Neprodejné
e-mail: hells1020@seznam.cz